

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ,

ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ ΣΟΥΛΙΕ

Ὁ Φριδερίκος Σουλιέ, τοῦ ὁποίου τὸν ἄωρον θάνατον (1) θρηνεῖ ὁ φιλολογικὸς κόσμος, ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν Φυαῆ, κατὰ μῆνα Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1800. Μετὰ τὴν σειρὰν τῶν γυμνασιακῶν σπουδῶν του, τὰς ὁποίας ἤρχισε μὲν εἰς Πουατιέρας (Poitiers), ἀπεπεράτωσε δ' εἰς Νάντην (Nantes), ὁ πατὴρ του τὸν ἐπέμψεν εἰς Παρίσιους, ὅπου ἀλληλοδιαδόχως διετέλεσεν ὡς μαθητὴς τῆς Νομικῆς, ὡς τελωνικὸς ὑπάλληλος καὶ ὡς διευθυντὴς καταστήματος λεπτουργίας μηχανικῆς. Κατὰ τὰς στιγμὰς δὲ τῆς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου σχολῆς του συνέγραψε τὸν 'Ρωμαιοὶ καὶ τὴν 'Ιουλίτσην' (Romeo et Juliette), κατὰ φιλήν μίμῃσιν τοῦ Σακεσπέρου, ἧς παρεστάθη ἐν τῷ Ωδείῳ κατὰ τὸ ἔτος 1827, χάρις εἰς τὴν μεσιτείαν τοῦ Κ. 'Ιανίνου (Janin), ἐνὸς τῶν ἐπιστηθιωτέρων φίλων του. Λέγοντες τοῦτο, δὲν ἐννοοῦμεν οὐδὲν τοῦτο ὑπῆρξε τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἔργον· συλλογὴ γαλλικῶν στίχων ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Γαλλικοὶ Ἑρωτες*, προῖον τῆς κατὰ τὴν ἐξοχὴν σχολῆς του, ὡς ὁ βίος ὁμολογεῖ, εἶχον δημοσιευθῆ ἔτη τινὰ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ 'Ρωμαίου

καὶ τῆς 'Ιουλίτσης. Ἐν διαστήματι δὲ τριῶν ἐτῶν, ἐλέπομεν τὸν Φριδερίκον Σουλιέ ἐκασκόμενον σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ εἶδη, εἰς τὴν Ἑλεγειάν, εἰς τὴν Κωμωδίαν, εἰς τὸ Διήγημα, εἰς τὴν Μυθιστορίαν, εἰς τὸ Δράμα, καὶ μηδεμίαν συνέργειαν συγγραφῆς ἀποποιούμενον. Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῶν *Δύο Πτωμάτων* (Les Deux Cadavres), συνειργάσθη δὲ μὲν μετὰ τοῦ Βαδωνος (Badon), ὅτε δὲ μετὰ τοῦ Βοσαγγίου (Bos-sange). Ἀπὸ δὲ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης χρονολογεῖται ἡ ὑπόληψις αὐτοῦ ὡς μυθιστοριογράφου, ὑπόληψιν τὴν ὁποίαν μετ' οὐ πολλὸ ἐπεσφράγισαν ὁ Σύμβουλος τοῦ Κράτους (Le Conseiller d'Etat), ὁ Μαγνητιστής (le Magnétiseur), καὶ ἰδίως τὰ *Ἀπομνημονεύματα τοῦ Διαβόλου* (les Mémoires du Diable). Ὁ Φριδερίκος Σουλιέ, πρὶν ἢ εἰσεῖται φθῶσι τὸ τριακοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, πολλάκις ἐστῆθη ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας· αἱ δὲ πρῶται φράσεις τοῦ τελευταίου τούτου συγγράμματος, ἀποδεικνύουσιν ὅποιος σκληρὰς δοκιμασίας εἶχεν ὑποστῆ ἢ φέρει ὑπερῆφανος καρδία του. Τοιαύτην τιλὰ τοῦλάχιστον θέλει τις ἐπιφέρει κρίσιν ἐκ τῆς κατωτέρω περικοπῆς, ἧς ἐμπεριέχει διδασκαλίαν λίαν λυπηράν.

«Οἱ Παρίσιοι, λέγει, εἶναι ὁ πῖθος τῶν Δαναῶν· ἐν τῷ αὐτοῦ ῥίπτουμεν τὰ φαντασιοκοπήματα τῆς νεότητός μας καὶ τὰ σχέδια τῆς ὀρίμου ἡλικίας μας· τὰ πάντα ἐξαφανίζονται, καὶ μηδὲν ἀπολαμβάνομεν! Ὁ νόσι, σεις τοὺς ὁποίους ἀγαθὴ μοῖρα δέ, ὥλησεν εἰς τὴν σπαρρακτικὴν ταύτην ἀτμοσφαῖραν, μὴ ἔλθετε εἰς Παρίσιους ἐὰν φλέγεσθε ὑπὸ ἑρωτος ἱερᾶς φιλοδοξίας. Μὴ ἔλθετε, διότι

(1) Ἀπεβίωσεν ἡλικίας ἐτῶν 48.
Τομ. Β.